

COMUNICACIÓ

Albert Espona: *Praxi política i legitimitat democràtica*

Bona part de la comunicació està destinada a mostrar que no hi ha lloc per al fenomen «política» (diferenciat del pur i simple exercici de poder) més enllà de l'àmbit de l'Estat modern, i que això és així independentment del fet que la nostra paraula «política» sigui una transposició del terme grec *politeia*. Partim de la base que qualsevol praxi política comporta sempre una determinada presa de posició, i que el parlar, en general, de «la política», exigeix que sigui possible la confrontació *a priori* d'infinites preses de posició possibles. Observem, a continuació, que aquesta confrontació només pot efectivament tenir lloc si és suposada prèviament una distinció entre les esferes d'allò públic i d'allò privat, que permeti en principi pensar tot exercici de poder com a essencialment aliè tant a la possessió material com a les relacions que aquesta comporta. Doncs bé: resulta que allò que podríem anomenar «la cosa pública» només es dona, almenys teòricament, en la societat moderna, en la qual el concepte de propietat privada és paral·lel a la imposició d'uns principis universals de llibertat i igualtat que han de regir les relacions dels homes entre si. És aquí on entren en joc, sobre la base d'aquests principis, els conceptes de dret, Estat de Dret i democràcia, i la constatació que tota praxi política, tal com ha estat definida, presuposa la democràcia, encara que no en sigui conscient o estigui disposada a incorporar-la, i fins i tot en el cas que la democràcia no estigui efectivament tenint lloc. Finalment, constatem que la democràcia, com a instància en virtut de la qual tota praxi política ha de poder tenir lloc, no pot pressuposar cap praxi política concreta; però precisament per això la puresa de les seves exigències va molt més enllà de les regles de joc habitualment establertes i no té res a veure amb coses aparentment tan acceptades com el sistema de partits, les lleis electorals, l'elecció de representants o la fórmula de legislatures tancades. Vistes les coses en profunditat, resulta que l'objectiu de fer justícia a la democràcia és quelcom que està sempre d'alguna manera per complir, mentre que la política, que com a tal només pot ser realitzada en l'horitzó de l'Estat de Dret, es fonamenta sobretot en l'existència d'interessos contraposats i es constitueix en bona mesura com la millor coartada perquè l'Estat de Dret no arribi mai a la seva plenitud.